

Renskrevet artikel i Familie Journalen 21.6.2006

Tekst Claus Gjed sig. Foto: Axel Søgaard.

På turistrejse i tidligere liv

Claus Gjed sig i trance

JEG VAR MED I DEN FRANSKE REVOLUTION

Journalist Claus Gjed sig har i tidligere liv været fransk soldat og fårehyrde i Palæstina. Med hjælp af hypnotisør Hans Jensen blev han sat tilbage i tiden og oplevede bl.a. sin egen død hele to gange.

Selv om det er en kølig morgen, har jeg det meget varmt. Små dråber sved løber fra min pande, ned i øjnene. Det er irriterende. Den tilknappede skjorte strammer voldsomt omkring min hals. Jeg fører et par fingre ind bag min jakke, brystværnet og skjorten for at løsne den øverste knap, så jeg kan få luft. Det føles, som om jeg skal kvæles, da jeg hører en befalingsmand kommandere os på geled. Vores heste er urolige, men kort efter er vi klar til at rykke frem.

Jeg ser ned på mine hvide bukser, der stumper under knæet. De har fået et par pletter – formentlig blod – og strammer lige så voldsomt som de hvide sokker, min blå jakke og remmene, der bærer det tunge tornyster på ryggen. Foran danner de et kryds. Knapperne i brystværnet er hvide, og på min højre side sidder mit sværd.

Vi er klar til at rykke frem mod den lille landsby, hvor beboerne stadig sover. Vi skal nedkæmpe den modstand, der er specielt blandt bønderne. Ordren lyder, at ingen i landsbyen må overleve. Alle skal dø – også kvinder og børn.

Jeg er tilbage i et af mine tidligere liv og er havnet midt i den franske revolution. I nutiden er jeg journalist og på besøg hos hypnotisør Hans Jensen i Tolstrup ved Brønderslev. Hans har bragt mig i trance, fordi jeg gerne vil opleve et par af mine tidligere liv. En "turistrejse" kalder Hans det, for i mit tilfælde er der kun tale om genoplevelser. Ellers bruger Hans, der også er NLP-terapeut, hypnosen som et vigtigt redskab, når han behandler folk. Hans mener nemlig, at mange af de lidelser, folk har i dag, stammer fra tidligere liv. Og ved at sætte folk tilbage har han mulighed for at rette op på skævheder.

Hans kender meget lidt til mig, da jeg sætter mig i den sorte læderstol, hvor ryglænet kan lægges ned. Det er vigtigt, at klienten sidder eller ligger godt.

Så er der afgang

Hans beder mig slappe af i hele kroppen, samtidig med at mine øjenlåg bliver tungere og tungere. Jeg kan hele tiden høre Hans' rolige stemme, mens han tæller til ti og beder mig fortælle, i hvilket årstal jeg befinder mig.

- 1785.

Hvad hedder du, og i hvilket land er du?

- Mit navn er Jean, jeg er 24 år, og jeg er i Frankrig. Lige nu uden for en landsby ikke langt fra Paris. Jeg er soldat – eller gendarm – og vi skal gøre klar til at rykke ind i landsbyen. Jeg har det meget skidt med det, jeg gør. Jeg vil ikke være med til at slå uskyldige mennesker ihjel.

Nu beskriver jeg nøje min påklædning og området, jeg er i. Jeg tænker og taler på fransk og forstår udmærket, hvad der bliver sagt til mig. Tilbage i 2006 undrer det mig meget, for mine franskkundskaber begrænser sig til et år i 3. real på kommuneskolen hjemme i Brønderslev. Men i mit tidligere liv i slutningen af 1700-tallet mestrer jeg sproget.

Smertefri død

Hans har den evne, at han kan følge med den klient, han sætter tilbage til tidlige liv.

Hvad gør du med ordren?

- Jeg gør ikke, hvad der bliver kommanderet. Jeg deserterer og har held til at flygte og skjule mig, fortæller jeg, og Hans spørger så, om jeg vil opleve min egen død i dette liv? Det vil jeg gerne. Og Hans beder mig nu fortælle, hvad der sker, få minutter før jeg dør:

- Jeg er i en hvid lærredsskjorte og korte, slidte bukser. Jeg er barfodet og har ikke længere skæg. To gendarmere har godt fast i min skjorte ved skulderen, og igen har jeg følelsen af, at jeg skal kvæles. Vi er i en lille gyde i Paris, da den ene gendarm vender sig mod mig, trækker sin sabel og støder den direkte ind i mit hjerte, mens han siger: "Dø, din forræder".

Det gør ikke ondt at dø. Følelsen i brystet er som at skære en finger på en skarp kniv. Så forsvinder billedet af gendarmerne. Jeg ser en masse farver og føler mig meget let.

Hans spørger, om jeg vil frem eller længere tilbage i tidligere liv? Jeg vil tilbage. Hans tæller igen, og nu befinder jeg mig i et lille hus. Jeg er en dreng på omkring ti år, i skjorte, korte bukser og barfodet. Foran mig står en høj, tynd mand, som har slået sin kjortel omkring sig. Hans hår er mørkt og langt og krøller ud mod spidserne. Foran sidder en kvinde. Hun har trukket et sjal op om hovedet. Hun er ved at vaske mandens fødder.

Hvilket årstal er vi i?

År 34, og vi er i Palæstina.

Spørg manden, hvad I laver?

Jeg når ikke at sige noget, før manden, som jeg ved ikke er min far, fører en strakt finger op til munden og tysser på mig. Der skal ikke tales.

Den røde tråd

Hans guider mig videre i dette liv, hvor jeg på et tidspunkt som voksen sidder på en mark omgivet af får og med en stav i hånden. Jeg har det godt, men også her trykker varmen mig.

Nu er det tiden, du skal dø. Hvad er det sidste, du siger?

- Jeg er meget gammel. Jeg ligger i en seng og har et tyndt stykke stof over mig. Ved min side står en smuk yngre kvinde, mit barnebarn. Og bagved leger et par børn. Kvinden spørger, om jeg vil have noget at drikke? Det vil jeg ikke. Jeg er parat til at forlade dette liv.

- Jeg trækker vejret langsommere og lukker øjnene. Det føles, som om en kæmpe hånd presser mig let ned i sengen. Så slipper hånden, og stille og roligt begiver jeg mig over i dødsriget. Det sidste, jeg siger, er: "Jeg har haft et godt liv".

Det er tid til at komme tilbage til mit jordiske liv. Hans tæller igen, stopper og fortæller, hvad der sker. Da han når til tallet ti, er jeg i virkelighedens verden.

Tankerne snurrer i mit hoved. Hans har talt om lige linjer – eller røde tråde – fra tidligere liv til mit nuværende. Dem er der nogle af. F.eks. kan jeg i dette jordiske liv ikke fordrage at have noget stramt om halsen og går kun med slips, hvis det er absolut nødvendigt. Og så er der det med varmen. Jeg får det dårligt, hvis temperaturen kommer ret mange grader over 20.

Når jeg har talt med andre, som har været sat tilbage til tidligere liv, har mange af dem været alt fra dronningen af Saba til Ramses af Egypten, prinsesser eller andet farverigt. Jeg har været en simpel soldat, men med et godt hjerte, og fattig fårehyrde, som elskede naturen og havde et godt liv. Også her mener jeg, at der kan drages nogle linjer til mit liv i dag.

Det passede!

Da første del af denne artikel var skrevet, gik jeg på biblioteket for at finde en bog om gamle, franske militæruniformer. Det er et emne, som aldrig har interesseret mig, og da vi fik fortalt om den franske revolution i skolen, må jeg have holdt langt frikvarter. Jeg erindrer intet!

I bibliotekets magasin fandt jeg en bog om uniformer, og det ryster mig, at jeg kunne beskrive min klædedragt så nøjagtigt. I mine tidligere liv så jeg farver. Det gør jeg ikke i mit liv i dag, fordi jeg er farveblind.

På samme tid er det lidt rystende, men også dybt fascinerende at være på turistrejse i sine tidligere liv. Jeg gør det gerne igen.

Den samme mand

Hans Jensen har selv været ført tilbage til tidligere liv og oplevet utroligt meget. Men det er en oplevelse fra dette liv, som hører til de mest spændende.

Hans var på restaurant sammen med sin hustru og et par af sine børn. Da de skulle gå, kom en ældre mand og hans hustru ind i lokalet. Hans så på ham og sagde til sin hustru Lotte: "Ham kender jeg fra et tidligere liv. Og jeg ved nøjagtigt hvilket!"

Hans kontaktede manden, der er tysker, præsenterede sig og spurgte, om han var officer i hæren i et navngivet kompagni, og på et bestemt tidspunkt var et nøjagtigt beskrevet sted? Manden blev bleg, for under krigen havde han været mange steder. Men netop på det tidspunkt var han på det sted, som Hans nævnte.

- I et tidligere liv havde jeg været tysk soldat og haft manden som overordnet. Foruden tid og sted kunne jeg også fortælle episoder fra den tid med den gamle officer – situationer, som kun han og jeg kunne have kendskab til.

- Det er den eneste gang, jeg har mødt den samme person i to liv. Og det blev en oplevelse både for den gamle officer og mig, selv om han havde meget svært ved at fatte, hvor jeg kendte alle de detaljer fra.